

Introitus: Zpívejte Hospodinu novou píseň! Hlahol Hospodinu, celá země, dejte se do plesu, pějте žalmy! (Žalm 98,1)

Celým svým srdcem ti vzdávám chválu, přímo před bohy ti zpívám žalmy, klaním se ti před tvým svatým chrámem, tvému jménu vzdávám chválu za tvé milosrdenství a za tvou věrnost; svou řeč jsi vyvýšil nad každé své jméno.

Odpověděl jsi mi v den, kdy jsem tě volal, dodal jsi mé duši sílu. Hospodine, všichni králové země ti vzdají chválu, až uslyší, co jsi vyřkl. Budou zpívat o Hospodinových cestách, neboť sláva Hospodinova je velká.

Hospodin je vyvýšený, ale hledí na poníženého, zdálky pozná domýšlivce. I když jsem v soužení, ty mi zachováš život, vztáhneš ruku proti hněvu mých nepřátel a tvá pravice mě spasí. Hospodin za mě dokončí zápas. Hospodine, tvoje milosrdenství je věčné, neopouštěj dílo vlastních rukou!
(Žalm 138, 1-8)

Děkuji Bohu svému při každé vzpomínce na vás a v každé modlitbě za vás všechny s radostí prosím; jsem vděčen za vaši účast na díle evangelia od prvního dne až doposud a jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista.

Vždyť právem tak smýšlím o vás všech, protože vás všechny mám v srdci jako spoluúčastníky milosti, i když jsem ve vězení, zodpovídám se před soudem a obhajuji evangelium. Bůh je mi svědkem, jak po vás všech vroucně toužím v Kristu Ježíši.

A za to se modlím, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala a s ní i poznání a hluboká vnímavost; abyste rozpoznali, na čem záleží, a byli ryzí a bezúhonní pro den Kristův, plní ovoce spravedlnosti, které z moci Ježíše Krista roste k slávě a chvále Boží.

(Pavel Filipským 1, 3-11)

Promiňte, Pán Bůh se mnou ještě není hotov...

Církev se vyznačuje několika rysy: **Schází se s určitou pravidelností**, a v té pravidelnosti je i to, že jsou **na stejném místě ve velké míře také stejní lidé**. Pochopitelně o sobě lidé, kteří si ještě důvěrně říkají bratři a sestry, vědí hodně, ale ne všechno. A to je určité napětí. Nevytuší někdy citlivou součást života těch druhých. **Navíc jsou bratři a sestry zcela pochopitelně velmi různí**. Někteří se sdílí se vším a jiní by o sobě nepromluvili ani za nic. Buďte rádi, že vám ruku podají! A musí jim na to zůstat právo. K tomu všemu vnitřnímu ještě i **okolí církev vidí kritickými očima** na základě přesvědčení, že věřící by měli být lepšími lidmi. Ostatně církev o sobě tak i mluví. Říká se to vtípem: *Za Spurgeonem, knížetem kazatelů 19. století, přišla vznešená dáma, aby jí doporučil nějaký dokonalý křesťanský sbor. „Vznešená lady,“ odpověděl kazatel, „jestliže vás sbor přijme za členku, pak přestane být dokonalý.“* To znamená dvojí: že každý sbor, který poznáme blíže, přestane být dokonalým. A to druhé, že ta nedokonalost pravděpodobně přichází s námi...

Musí přijít chvíle, kdy to bouchne. Dovnitř i navenek. Je to pochopitelné a nutné!

Jedni zpívají chorály, druzí nezpívají vůbec. Ti, co by zpívat neměli, zpívají nahlas a rádi. Ti, co zpívat umí zase nezpívají, protože hudba nemá ten správný rytmus. Ti chodí včas a jiní zase naprosto přesně - pozdě. Rozkošný chlapeček zmastí vztekle druhého chlapečka. Z překrásných dětí čiší naprosto bezostyšně sobectví a hněv. Víte to stejně dobře jako já: Nejlépe se vychovávají cizí děti a ještě lépe dovedeme ohodnotit jejich rodiče. Vždycky je něco špatně. Vždycky nám něco může vadit. Kazatel cituje ze starořečtiny, místo aby se staral o současné starosti obyčejných lidí. Káží příliš bratři starší či zase nekážou vůbec. Studentům na bohosloví na začátku sedmdesátých let minulého století dělalo potíže, aby se smířili s aktivním pedagogem Janem Hellerem. Začal uvádět pra-semitské výrazy. Smířili se s tím jedině tehdy, když odebrali pomlčku. Taková *prasemitiština*...!

Svoji nespokojenost můžete držet dlouho, jednou stejně bouchne. Povídejte si o lásce, co všechno

snáší. Jednou si řeknete: „Ale přece ta láska nesmí být *blbá!*“ A pokud se chcete střetu vyhnout, je nejpřirozenější zvolit český útěk¹. A to je útěk na zahrádku a na chatu. Přestane se s církví stýkat. Ne každý má sílu na útěk skutečný, proto se dobře utíká dovnitř. Vytvoří se hranice a my se kouzelně můžeme scházet každou neděli a přitom *přežít* jeden druhého. Dokonce se dá přežít i společné jídlo a pití při slavení Večeře Páně. Jak? Inu, veškerá důležitost se položí na ten chleba a na to víno. Člověk se pak ponoří do hypnózy duchovního vztahu s Bohem a okolí se mu rozplývá a není důležité.

Je dobře, že to bouchá! Bohu díky, že se ukáže, jak to mezi lidmi je. Evangelium nemá za úkol to vše zneviditelnit! Nepotřebujeme to v sobě dusit, ale potřebujeme na to najít odpověď.

A ta odpověď je tady:

Očekávání je správné! Křesťanský život nemá zůstávat stejný. Četli jsme, že se apoštol modlí za dynamický **růst lásky**. A s ní se čeká **růst poznání a hluboké vnímavosti**.

Růst lásky? Čím více toho o tobě vím, tím více poznávám sebe. A divím se, jak nás může Pán Bůh snést. V mém životě máš více a více prostoru, protože mi nemůžeš uškodit víc, než já sám sobě. Bůh nás miluje, a když nás Bůh miluje a dal za nás svého Syna, jak bych se mohl takové lásce vzepřít?! Přátelé, tohle je evangelium!

Růst poznání? Poznal-li jsem sebe v zrcadle lásky, pak potřebuji poznat Boha, jeho přání, jeho cíle, jeho vůli. Žádný stop stav. Nikdy toho nevím dost, nikdy nemůžu přestat. Potřebuji více a více poznávat, co můj Bůh chce.

Růst hluboké vnímavosti? Zkušenost. To je pochopení pro tento svět, nejen povrchu, nejen zdálky, ale zcela a do hloubky. Podobný text tomu čtenému, najdeme v epištole Efezským (1, 17nn a 3, 14nn) i Koloským (1, 9nn). A právě Efezským (3, 18) je psáno o apoštolově modlitbě za vnímavost na čtyři rozměry Boží lásky. Tedy něco, co normálně v našem trojrozměrném světě nelze vnímat. Cít pro okolí, pro vlastní smysl existence církve.

Jenže v tomto očekávání jsme se ještě nedostali na konec. Změna je v procesu, děje se, ale Pán Bůh s námi ještě není hotov. A tak se jeden s druhým musíme navzájem přijímat. Jeden druhému necháváme šanci něco nezvládnout, neděsíme se selhání svého ani těch druhých. Proto nosívám na klopě smysluplnou omluvu: *Promiňte, Pán Bůh se mnou ještě není hotov!* Nedivím se nikomu a nedivím se ani sobě! Pořád jsme ještě polotovary.

A není to příliš naivní? Nedalo by se to nějak uspíšit? A není křesťanské to nějak uspíšit – a berete si do rukou rákosku. V duchu si recitujete: „A řekneme mu to! Napomeneme jej!“ Pastýřská péče se scvrkne v kibicování namísto vzpřímené podpory a doprovázení člověka na cestě víry. A když už bychom přeci jen měli nějaké donucení použít, pak bereme do rukou ten nástroj jen velmi opatrně²...

1 30. 4. 2010 LN: První hobbymarket v roce 2009 na tuzemském trhu otevřela společnost Avex. Počet obchodů Hornbach zůstal na šesti, prodejen Bauhaus na pěti a obchodů pro kutily a zahrádkáře Globus-Baumarkt na 13. Hobbymarketové řetězce chtějí dál expandovat. Ředitel společnosti OBI pro prodej v ČR Radan Bukva dnes novinářům řekl, že na českém trhu je nyní prostor pro zhruba deset dalších hobbymarketů této firmy. Zatímco dříve se řetězce při expanzi zaměřovaly na města s více než 100 000 obyvateli a poté zaměřila i do měst s polovičním počtem lidí, tak nyní podle Bukvy hledají vhodné lokality i v oblastech s 25 000 obyvateli a dostatečnou spádovou oblastí, jako jsou například Jihlava nebo Frýdek-Místek.

Vyplývá to ze statistik společnosti Incoma GfK, které dnes novinářům poskytla společnost OBI.

2 Když už jsem musel trestat, vzal jsem v kuchyni ostrý nůž a šel jsem dolů na zahradu. Tam jsem uřízl proutek z jablůňky a pomalu jej oloupal a zkrátil. A když jsem s ním vystoupal domů a přišel do koupelny, kde se exekuce

Takové spěchání a nátlak jsou ale známkou toho, že spěcháme. A v křesťanství jsou nejistota a spěch *plísněmi* křesťanstva. Pokud jdeme od jedenáctého verše dopředu, pak jsme došli k Pavlově jistotě, která je naplněna vděčností. A nejen tam. To je evangelium: „Bud'te si jisti!“ a to zvěstujeme i u prostřeného stolu³. Pán Bůh si to dotáhne, on je nadějí. „*Hospodin za mne dokoná!*“ píše žalmista.

Do všech beznadějí daných životem bez Boha a bez naděje je možno nabídnout smlouvu jistoty. To je deviza křesťanství. Jsme Kristovi a on dokoná za nás! I kdyby se stalo cokoliv. A to je skvělou oporou našeho života.

Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš. Bratři, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, již je Boží povolání v Kristu Ježíši. Kdo je dokonalý, ať smýšlí jako my; a jestliže v něčem smýšlíte jinak, i to vám Bůh objasní. Jen k čemu jsme již dospěli, toho se držíme. (Pavel Filipánům 3, 12-16)

odehrávaly, už jsem ani trestat nechtěl a hněv byl pryč. Pak jsem musel použít rákosku a věděl jsem, že mne to bolí stejně jako to dítě...

³ *Jistota* 1. Korintským 1,6nn; 1. Tesalonickým 5, 23n